

Наталя ЗАБІЛА

ПРО БІЛОЧКУ ТА ЗАЙЧИКА, ВЕСЕЛИХ ПУСТУНІВ

Живуть собі в лісі друзі — зайчик та білочка.

Уночі зайчик спить під деревом у норі, а білочка — на дереві вгорі. І тоді все навколо стихає, лиш вітерець кущі колихає.

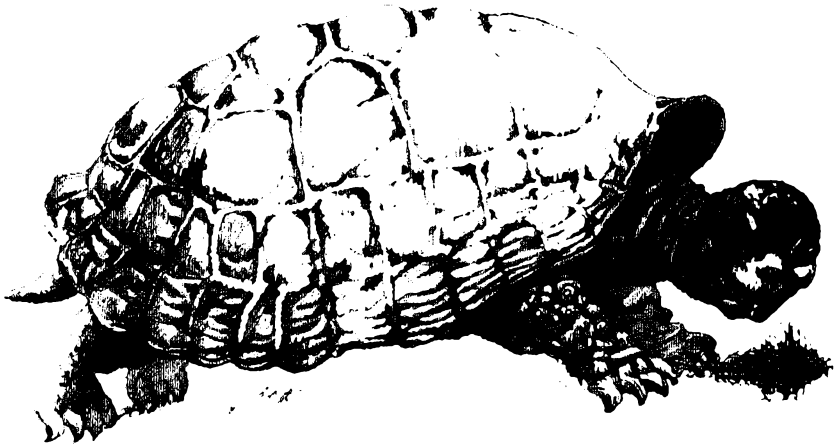
Та як прокинуться вранці друзі — іде галас по всій окрузі! Бо такі вони пустуни, такі стрибуни та реготуни, таке з ранку до вечора коять, що весь ліс не має спокою. Як почнуть одне за одним ганятися, сторчкака перекидатися, стрибати через кущі та пні, ще й горлати

щосили пісні!.. Гілочки на деревах тріпотять, пташки переполохані хтозна-куди летять, тікає геть лісова дрібнота, жабки стрибають у болото... А зайчик і білочка знай розважаються, якщо й гримне хтось — не ображаються.

От одного разу каже їм велика мудра черепаха:

— Годі вам пустувати й галасувати! Хіба ви не боїтеся лихих звірів і птахів — вовків, лисиць або хижих шулік?

— Не боїмося, не боїмося! — гукають зайчик і білочка. — Нема в нашому лісі ні вовків, ні лисиць, ані хижих шулік! Нам нема кого боятися!

— А ви б краще не вихвалялися, — каже черепаха, — в сусідньому лісі таки є страшна птаха. Це стара-пре-стара ворона, велика-превелика, з міцним гострим дзьобом. І кричить вона страшно — “Кра! Кра!”. Отже, поведіться пристойно й тихо, бо прилетить вона, й буде вам лихо!

Зайчик та білочка притихли, презирнулися.

— Ми такої птахи ніколи не бачили! — кажуть вони.

— А ви багато чого ще не бачили, — каже черепаха, — бо ви ще малі, не дорослі. Отож бережіться старої ворони. Якщо почуєте страшний вигук “Кра!” — то тікайте і ховайтеся швидше!

Промовила це черепаха і пішла в своїх справах.

Та наші друзі тільки на одну хвилиночку притихли, а

далі знову почали стрибати та на весь ліс галасувати. І було їм дуже весело!

Тим часом стара ворона з сусіднього лісу вже дізналася про цих пустунів. От вона свого міцного дзьоба нагостила, простерла широченні чорні крила, швидко сюди прилетіла і на дубі серед галяви сіла.

Бачить: на зеленій траві-мураві метушаться двоє прудких малят — зайчик і білочка. Одне гасає, друге його наздоганяє, одне через одного стрибають, перекидаються, у довгої лози граються. Ще й верещать та горлають так, ніби їх тут не двійко малих, а цілий табун. Хоч вуха затикай, щоб не оглухнути!

Подивилася, подивилася ворона та й міркує собі: “Підманю їх ближче, щоб мені, старій, за ними не ганятися... Не втечуть вони з-під мого дзьоба!” І каже їм лагідним голосом:

— Добридень, малята! Привіт вам із сусіднього лісу!

Почули це зайчик і білочка, припинили свою розвагу й нашорошили вуха:

— Із сусіднього лісу? Це з того самого, де живе страшна птаха — ворона? Ви її знаєте?

— Знаю, знаю, — каже ворона, сама до себе нишком посміхаючись, — вона-то, може, й страшна. Але мене ви не бійтеся, підійдіть ближче!

— Ми й не боїмося вас, — сказали зайчик та білочка і наблизились на один крок, — ми боїмося тільки ворони. Але ми її ніколи не бачили і не знаємо — яка вона з виду? Від кого ж нам тікати?

— Грайтеся собі спокійно, — ще лагідніше каже ворона, — якщо та страшна птаха прилетить, я подам вам знак, тоді й тікайте!

Зайчик і білочка підійшли ще ближче.

— А який знак? — питають вони.

— Ось так-от голосно вигукну...

Тут ворона роззявила дзьоба та щосили гукнула: “Кра!!!”

Коли це глядь — на галявині вже нема нікого, ні зайчика, ані білочки!.. Де ж вони поділися?

А вони як почули страшний вигук, що про нього їм черепаха розповідала, так одразу й дременули в куці!

Забилися в найглибшу гущавину, сидять, тремтять і перешіптуються:

— Оце ж та сама ворона і є!..

А ворона подивилася, здивувалася та й полетіла геть.

Міфи Давньої Греції

ПРОМЕТЕЙ

За сивої давнини, коли над усім світом панував іще не Зевс, а його батько Кронос*, люди, що тільки-но розселились по землі, були кволі, безсилі, лякливі. Вони не вміли ні думати, ні розуміти того, що бачили довкола. Зі страхом дивилися вони на грозові хмари й на пекуче сонце, на безкрає море й на височенні гори. І здавалося людям, що то могутні божественні істоти.

Від усього, що їх лякало, люди мерщій ховалися в свої глибокі підземні нори, наче кроти. Не було тоді в людей ані світлих жител, ані вогнищ родинних, їли вони тільки траву та сире коріння, а м'яса й не куштували, бо не знали мисливства.

Згодом владу над усім світом здобув Зевс, що скинув батька в Тартар* — у найглибше дно землі й моря, що лежить далеко під царством мертвих, похмурих Аїдом. Із своєї небесної осяйної височини Зевс і не дивиться на нужденних людей, а ті ледь животіли серед незбагненної, ворожої природи. Скільки їх гинуло від хвороб та голоду, в боротьбі з жорстокою стихією! Так би зачав

і загинув назавжди рід смертних людей, якби не став їм на захист і допомогу найблагородніший серед безсмертних — титан Прометей.

Матір'ю його була велика Феміда, богиня справедливості й правосуддя. А батько — Іапет — належав до роду могутніх титанів, що їх здолав Зевс і скинув навки у Тартар. Такої долі зазнав Іапет, але zostалися його сини — Атлант, Менетій, Прометей та Епіметей. Двох перших Зевс теж покарав за сміливу спробу змагатися з ним: у Менетія поцілив вогненною блискавкою, і той упав просто в Тартар, а величезному Атлантові надумав іншу кару — тримати на собі все небесне склепіння.

Відтоді стоїть Атлант, величезний, наче гора, непо-

рушний. Усе дуже, м'язисте тіло його напружилося і скам'яніло, він зігнувся під страшним тягарем, та мусить так вічно стояти. Найменший Іапетів син, простодушний Епіметей, не був небезпечний Зевсові. А розумний і мужній Прометей сам став на бік Зевса. Він, як ніхто, розумів, що дикі, свавільні титани не можуть справедливо правити світом, — для цього, крім сили, потрібний ще світлий розум. І Прометей сам допоміг мудрому Зевсові стати до влади. Здавалося, все йшло до того, що Прометей буде найближчим Зевсовим другом. Та на заваді стали дрібненькі, ледь видні з Олімпу* істоти — смертні люди.

Прометей мав благородне, велике серце, він перший зглянувся на людей, навчив їх будувати світлі житла,

плавати на човнах, напинати вітрила, полювати лісову звірину, приручати тварин. Він перший запряг у ярмо дикого бика, перший приборкав вільного коня, і ті стали вірними помічниками людини. Прометей навчив смертних лікуватися цілющим зіллям, знаходити путь по зорях і лету птахів, навчив добувати із землі мідь, золото й срібло та користуватися щедрими дарами природи.

А громовладний Зевс і далі не зважав на людей. Зате його сини й дочки — молоді боги, що безжурно жили на Олімпі, — зацікавилися тими дрібними істотами, які сновигали десь далеко вниз, на землі. Знічев'я безсмертні навіть взялися допомагати людям, навчати ремесел і хліборобства, але за те зажадали від них великої шани і багатих дарів.

Щоб скласти таку угоду, якось зібралися обидві сторони. Від богів виступав Зевс, від людей — титан Прометей, хоч сам був безсмертний. Він побоювався, що люди не зможуть протистояти богам, і поспішив їм на поміч.

Титан так уболівав за долю смертних, що вдався навіть до хитрощів. Коли привели жертовного бика, він сам зарізав його й поділив тушу на дві частини. До більшої купи поскладав самі кістки, але прикрив їх гарним лискучим жиром, а меншу, де було смачне м'ясо, Прометей загорнув у брудну бичачу шкуру, ше й поклав зверху гидкі тельбухи.

— Батьку наш Зевсе, вибери собі яку хочеш частину, — лукаво запросив Прометей. — Те, що ти вибереш, люди надалі віддаватимуть безсмертним богам.

Як Прометей і сподівався, Зевс узяв собі купу, більшу і кращу на вигляд. Відтоді смертні стали їсти м'ясо, а кістки спалювали на шану безсмертним.

Розлютився Зевс, збагнувши, як обдурив його Прометей заради тих смертних нікчем. Страшно заgrimів він з темнохмарного Олімпу і жбурнув на землю вогненні стріли-блискавиці. А потім надумав кару, аби дошкулити Прометееві: він відмовив смертним у тому, що було їм доконче потрібне, — у життєдайнім вогні.

— Хай їдять м'ясо, але сире! — гримів люто Зевс.

Люди не варили їжі, не світили в домівках, не грілися коло багать, і було те життя без вогню злиденним животінням.

Пожалів людей своїм великим серцем титан Прометей і сміливо порушив Зевсову заборону. Якось він перестрів Афіну Палладу*, любу Зевсову дочку. Богиня мудрості була завжди прихильна до титана, тож він і попросив її відчинити йому потай двері чорного ходу, що вів до Зевсового палацу, — адже Прометею було вже не вільно з'являтися на Олімпі. Афіна Паллада так і зробила, гадаючи, що Прометеєві цікаво поглянути на новий витвір бога-митця Гефеста* — на людей із щирого золота, що, наче живі, слугували богам.

А Прометей, опинившись у Зевсовій оселі, мерщій узяв із божественного вогнища невеличку іскру, сховав її у порожній очеретині та й приніс людям на землю.

Відтоді засяяли, заяскравіли веселі вогнища на землі. Навколо них люди збиралися цілими родинами,

смажили м'ясо, грілися, танцювали. Люди зажили тепер веселіше, дружніше, і з того щиро радів титан Прометей. Він навчив їх приборкувати вогонь, виплавляти мідь, кувати зброю, і люди стали дужчі, сміливіші, вони вже не схилялися покірно перед своєю долею. Завдяки Прометееві вони навчилися думати і тоді, мабуть, уперше відчули себе людьми.

Та чорним, грозовим буревієм насувався на відважного титана страшний гнів всевладного Зевса. Ніхто в світі

ще не порушував так зухвало його заборони, ніхто не наслідювався повставати проти нього, батька всіх безсмертних і смертних.

У шаленій нестямі Зевс звелів закувати титана Прометей в кайдани і припнути на самому краї стрімкої скелі, щоб відступник висів там довгі століття. Таку кару надумав Зевс останньому з роду титанів, що наслідювався змагатися з ним і боронити слабосильних, нікчемних людей.

Здійснити цю кару Зевс доручив своєму кульгавому сину Гефесту, неперевершеному митцеві й ковалю. А в помічники йому дав двох своїх вірних слуг — Силу і Владу, суворих, безжальних, жорстоких. Прикро було Гефестові коритися Зевсовій волі, бо він щиро шанував Прометей, але не послухатись рідного батька не міг.

Туди, де кінчається пустельна країна диких скіфів і велично здіймається до неба бескеття Кавказу, Сила і

Влада привели непокірного титана, а за ними шкутильгав бог Гефест.

Він був кульгавий з дитинства, бо колись розгнівався на нього Зевс і, схопивши малого за ногу, швиргонув геть з Олімпу. Довго летів Гефест, цілий день, а надвечір упав на скелястий острів Лемнос і відтоді став шкутильгати.

Відтоді ж навіки оселився в його серці страх перед Зевсом. Той страх примусив його і тепер скоритися могутньому батькові. Знову тяжко зітхає Гефест і здіймає величезний молот, щоб прикувати Прометея до стрімкої кручі.

— Бий молотом дужче, дужче! — суворо наказує Влада. — Щоб Прометей не зміг у путах і поворухнутися. Та не зітхай, не стогни, він же Зевсів ворог, злочинець.

— Яке огидне моє ремесло! — розпачливо вигукує Гефест. — Хай би хто інший ним володів, тоді я не мусив би приковувати друга до скелі. О Прометею, сину великої Феміди! Я сам плачу з твоєї тяжкої муки, та мушу коритись неблаганному Зевсові.

Знову і знову гупає молот, від нього йде голосна луна, і здається — то стогнуть похмурі Кавказькі гори. Нарешті титана прикуто.

— От і добре! — озивається Влада. — До цієї скелі люди не дістануться, хоч би як хотіли зарадити своєму благодійникові.

— Ніхто йому тепер не зарадить, — скрушно мовить Гефест, — неблаганне-бо серце в сина Кроноса. Яку жорстоку кару він вигадав! Очам нестерпно дивитися на Прометея.

— Стережись, щоб за такі слова Зевс не покарав і тебе, — похмуро каже Влада і квапить Гефеста. — Годі вболівати за тим зухвальцем, ходімо звідси. А ти, Прометею, можеш тепер ремствувати проти Зевса та дбати про жалюгідних смертних людей.

Ані словом не озивається гордий богоборець. Навіть не дивиться, як ідуть геть Сила і Влада, кремезні, наче витесані з каміння, а за ними шкутильгає ще дужче Ге-

фест. Тільки коли вони зникли за горами й навколо залягла мертва тиша, Прометей застогнав і голосно крикнув:

— О божественний ефіре! О мати-земле і сонце ясне, всевидюще! О бистрокрилі вітри, хвилі невтомного моря! Погляньте, як покарав мене Зевс за те, що я був прихильний до смертних і приніс їм вогонь. Я знав, що Зевс мене покарає. Страшні мої муки, та я не зрікаюся свого вчинку!

Замовк Прометей, а навколо зашелестіло, задзвеніло в повітрі, наче від помахів легких пташиних крил. То прилетіли на великій крилатій колісниці ніжні жалісливі океаніди, що в своїх далеких підводних печерах почули брязкіт Прометеевих кайданів. Той брязкіт пройняв їм серце пекучим болем, затьмарив ясні очі сльозами, і вони мерщій прилетіли, щоб хоч добрим словом полегшити муки свого любого родича.

За океанідами поспішав на крилатому коні сам старий Океан*. Сивий, величний, він наблизився до Прометея і мовив:

— Іапетів сину! Нікого в світі я так не шаную, як тебе. І я прилетів від краю землі сюди, до її іншого краю, щоб ти послухав моєї ради: вгамуй своє горде серце, поступися перед дужчим. Адже ти сам гаразд знаєш: світом керує суворий самовладний бог. Не змагайся з ним! А я спробую випросити в нього для тебе швидке визволення.

— Не турбуйся мною, Океане, — відказав Прометей, — і не труди себе марно — невблаганний-бо Зевс. Згадай, як він тяжко покарав мого рідного брата Атланта, завдавши йому на рамена все небесне склепіння. Згадай, як приборкав Зевс стоголового Тіфона, що повстав був проти всіх богів, а тепер лежить, придавлений горою, і так важко йому, що аж полум'ям дихає. Стережись і ти Зевса, він лихопомний, жорстокий, тож не здумай просити за мене. Я сам знесу свою кару.

Полетів назад засмучений Океан, а юні океаніди зостались. Ламаючи свої ніжні й білі, як морська піна, руки, вони зайшлися гірким плачем, і разом із ними тужно

плакали всі смертні люди. Застогнала мати-земля, завирувало священне море, заплакали чистими сльозами джерела й річки, і навіть чорний Аїд задвигтів...

Якось до Кавказьких гір заблукала нещасна Іо*, біла телиця. Колись вона була смертна дівчина, агорська царівна, така гарна, що в неї закохався сам Зевс. Та за якийсь час вона теж стала жертвою всевладного бога. Обернена в сніжно-білу телицю, вона тікала світ за очі від Ґедзя, якого наслала на неї заздрісна Гера.

Отак, тікаючи від Ґедзя, майже божевільна з болю, Іо опинилася серед Кавказьких гір і от добігла до скелі, де був прикутий Прометей.

Хоч титан сам тяжко страждав, та його схвилювала доля нещасної дівчини, що стала жертвою жорстоких богів. Він чув про неї ще від своєї матері, віщої Феміди, і знав, що попереду в Іо ще багато поневірянь і мук.

— О, як ти, бідна, стогнеш! — співчутливо мовив Прометей. — Я нічим не можу тобі допомогти, бо сам я не вільний. Але знай: тебе, смертну, чекає безсмертна слава, навіть море на згадку про тебе назвуть Іонічним. А Епаф, твій син від Зевса, започаткує великий рід, що дасть могутніх героїв. Найславетніший з-поміж них, твій далекий нащадок Геракл, прийде сюди і нарешті визволить мене. Знай і те, що всемогутній бог, через якого ми обоє страждаємо, незабаром може втратити свою владу.

— Зевс утратить владу? Хіба це можливо?

— Можливо, і він сам квапить той час.

- А як це станеться?
- Не можу сказати.
- А коли? — допитувалась Іо.

Але Прометей не міг розкрити їй велику таємницю, яку знав тільки він сам... Колись, добуваючи для смертних руду в довгій, глибокій печері, Прометей так утомився, що ліг просто долі спочити і міцно заснув. Прокинувся він серед глухої ночі, було темно і тихо. Раптом його здивували якись ледь чутні звуки. Він прислухався і почув тонесенькі старечі голоси, що протягло співали довгу тихомовну пісню про майбутнє людей і богів. То співали Мойри*, богині невблаганної Долі.

Ось тоді Прометей і дізнався, що Зевса чекає заги-

бель, бо він схоче одружитися з богинею Фетідою*, найвродливішою дочкою морського бога Нерей*. А синові Фетіди судилося стати дужчим за батька, хоч би хто він був — чи смертний герой, а чи безсмертний бог. Тож Зевса чекає та сама доля, якої через нього зазнав колись його рідний батько Кронос, і справдиться тоді батькове лиховісне прокляття.

Прометей не міг розповісти це Іо, він тільки запевнив

нешасну, що Зевсова влада не вічна, але бідна телиця вже нічого не чула. Знову налетів на неї гедзь, люто вжалив, і вона, наче божевільна, побігла світ за очі. Ще довго здаля долинали її болісні зойки і терзали титанові серце.

— Хай Зевс безжурно живе на Олімпі! — гнівно вигукнув Прометей. — Хай тішиться своїми громами та сипле вогненні блискавки. Але настане день, коли справдиться прокляття його батька Кроноса!

Ці сміливі слова почув із своєї височини Зевс Громовержець. Он як! Покараний Прометей не тільки не скорився, а навіть погрожує йому, всевишньому владареві! Збентежений Зевс послав до титана меткого Гермеса дізнатись, на яку таємницю натякає зухвалець і що чекає Зевса в майбутньому.

Гермес узув свої сандалі з маленькими золотими крильцятами і невдовзі опинився біля кавказької скелі.

— Слухай мене, Прометею, — владно мовив Гермес. — Батько всіх безсмертних і смертних хоче довідатись, що означають твої слова.

— Яка зарозуміла мова в цього прислужника богів! — вигукнув Прометей. — Хай Зевс не сподівається зробити і з мене такого прислужника. Я не проміняю свої страшні муки на ганебне рабство.

— Я не раб, а бог і вісник богів.

— Ненавиджу я всіх богів. А ти, Гермесе, маєш розум, наче в хлопчиська, коли гадаєш щось від мене дізнатись. І Зевс не дізнається, поки не звільнить мене від кайданів.

— А ти не боїшся, що Зевс розгнівиться ще дужче?

— Хай шаленіє, хай гримить з гніву і спалює скелі пекучим вогнем чи засипає крижаним снігом — все одно не вирве з моїх вуст жодного слова.

Зненацька розлігся оглушливий грім, задвигтіла земля, захиталися скелі, сліпучо-вогненні блискавки розкраяли небо. Знявся рвучкий вітер, море збурилося і помчало на берег. Небо, море, земля наче злилися в одно, все гуркотіло, стогнало, ревло.

Усі підвладні йому стихії Зевс кинув на прикутого

Прометея, але той і не думав коритися. Тоді Громовержець звергнув скелю разом із непереможним титаном у чорну безодню.

Та Прометей був безсмертний. Збігли тисячоліття, багато людських поколінь одне за одним пройшли по землі, і тоді Зевс знову підняв із безодні титана, сподіваючись дізнатися про свою долю. Але нескорений Прометей мовчав, і батько всіх безсмертних і смертних вигадав йому ще тяжчу кару: знову висів Прометей, прикутий до кавказької скелі, нестерпно палило його сонце, сікли дощі, шарпали люті вітри, і що-

дня прилітав туди величезний Зевсів орел, гострими пазурами розривав титанові груди та дзьобав йому печінку. За ніч кривава рана загоювалася, але наступного дня знову прилітав орел і знову люто шматував могутнє Прометеєве тіло.

Ці страшні муки тривали тисячоліття, але ніщо не могло здолати титана. Жодного разу не попросив він пощади в Зевса, не зрікся своєї приязні до смертних. Сам Громовержець уже хотів помиритися з ним, бо й досі не знав таємниці про себе. З Зевсової волі пішла до свого сина богиня Феміда. Гірко плачучи, просила вона Прометея помиритися з Зевсом, і материнське горе, страшніше за всі муки, розчулило непохитного титана — він розкрив свою таємницю.

Почувши віщі слова, схаменувся Зевс, бо справді намірявся взяти морську богиню Фетиду собі за дружину. Тепер він звелів якнайшвидше віддати Фетиду за

смертного, щоб її син не став загрозою ні йому, ні іншим безсмертним богам.

Незабаром Фетіду віддали за Пелея, славного аргонанта, — разом із іншими героями він їздив до Колхіди по золоте руно. На весілля Пелея і Фетіди зійшлися всі боги, і навіть вони не пам'ятали такого пишного свята. А син Пелея і Фетіди — славетний Ахіллес — справді перевершив мужністю і силою свого батька і став найбільшим героєм Троянської війни.

У подяку за засторогу Зевс послав найславетнішого з-поміж грецьких героїв, далекого нащадка Іо — Геракла* — звільнити титана. Багато земель уже обійшов Геракл, уславивши себе неймовірними подвигами, і от опинився серед Кавказьких гір. Довго шукав він скелю із прикутим Прометеєм, аж нарешті побачив, як угорі шугонув величезний орел, почув стогони нелюдського болю і поспішив на ті страдницькі зойки.

Незабаром Геракл був уже біля скелі, де висів прикутий титан і кровожерний орел рвав пазурами йому тіло. Підняв Геракл свій чималий лук і щосили напнув тятиву. Дзвінко заспівала стріла, вп'ялася в орла, і той упав мертвий додолю. Тоді Геракл виліз на скелю й дужими руками розірвав Прометеєві пута. Титан нарешті випростав могутнє тіло і відітхнув на всі груди. Тільки одне залізне кільце зосталося на руці в Прометея, і в ньому застряг камінчик із скелі.

Прометей став вільний, а смертні люди, заради яких він прийняв страшні муки, носять відтоді на згадку про нього металеві каблучки й персні з коштовними камінцями. Так каже легенда, але чи це правда, ніхто не знає. Однак знають усі: в тих мужніх, волелюбних людей, що віддають свої сили й розум, усе життя на благо народові, палає в серцях іскра незгасного Прометеєвого вогню.

А сам Прометей оживає знову і знову в найкращих творах мистецтва. Так завдяки смертним людям став справді безсмертний тираноборець-титан.

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ,

позначених у тексті зірочками:

* **Кронос** (рим. Сатурн) — найстарший з титанів, що відібрав владу в свого батька Урана.

* **Тартар** — безодня в підземному царстві, де перебувають приречені на посмертні муки.

* **Олімп** — гора на півночі Фессалії, яку давні греки вважали за місце перебування Зевса та інших богів.

* **Афіна Паллада** (рим. Мінерва) — одна з найголовніших богинь грецької міфології, улюблена дочка Зевса, народилася з його голови. Богиня мудрості, науки, мирної праці й переможної війни. Греки зображували Афину Палладу величною жінкою у військовому вбранні, зі щитом, списом, у шоломі.

* **Гефест** (рим. Вулкан) — бог вогню та ковальства, син Зевса й Гери. У суперечках батьків завжди підтримував матір, за що розлючений Зевс скинув його з Олімпу. Гефест упав на скелястий острів Лемнос і відтоді став шкутильгати. Єдиний із богів, що не цурався фізичної праці: кував блискавки для Зевса, будував палаци на Олімпі тощо.

* **Океан** — титан, найстарший син Урана й Геї. Давні греки уявляли його величезною рікою, що звідусіль оточує землю. Звідти начебто витікають усі річки й джерела, сходять місяць і зорі.

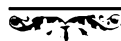
* **Іо** — дочка царя Аргосу Інаха, яку покохав Зевс, а ревнива Гера обернула на корову. Від Іо почався великий рід, до якого належали видатні герої: Персей, Геракл і Тесей. Давні греки вважали, що Іонічне море названо на честь Іо, проте назва моря походить від грецького племені іонян.

* **Мойри** (рим. парки) — богині людської долі, дочки Зевса й богині Феміди.

* **Фетіда** — німфа, дочка морського бога Нерея й Доріди, дружина Пелея, мати Ахіллеса.

* **Нерей** — морський бог, підвладний Посейдонові, добрий, справедливий дід, втілення спокійного моря.

* **Геракл** (рим. Геркулес) — син Зевса і смертної жінки Алкмени. Втілення сили, мужності, відваги, всіх найкращих рис грецького народу. Уславився своїми неймовірними подвигами. Після смерті Геракла Зевс узяв його на Олімп, зробивши безсмертним, і одружив з Герою, богинею вічної молодості.

Художник В. БАРИБА